

WSPOMNIENIA

Karol Mazur (1931 – 2002)

urodził się 23 listopada 1931 r. w Chomiakówce, województwie tarnopolskim. Studia na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii ukończył na Uniwersytecie Wrocławskim, zaś szlify nauczycielskie zdobywał w Liceum Pedagogicznym w Nowej Soli. W dowód uznania za pracę dydaktyczną i wychowawczą został skierowany na studia doktoranckie w Uniwersytecie Śląskim w Katowicach. Pracę doktorską w zakresie zachowania się dielektryków w silnych stałych polach elektrycznych obronił w 1967 r.

Od 1968 r. był pracownikiem naukowo-dydaktycznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej, potem Politechniki i Uniwersytetu Zielonogórskiego. Należał do współorganizatorów kształcenia niemal od samego początku istnienia uczelni. Tworzył wspólnie z mgr. Kazimierzem Markowskim i dr. Piotrem Chocianowskim Zespół Fizyki funkcjonujący przy Wydziale Elektrycznym. W tym okresie Zespół opracował podstawy programowe kształcenia i budował bazę laboratoryjną. Wtedy też dr Karol Mazur rozpoczął budowę swojego własnego warsztatu naukowego. W latach siedemdziesiątych pracował na stanowisku docenta kontraktowego. Zespół fizyków zasililo liczne grono młodych pracowników naukowo-dydaktycznych, co pozwoliło – wspólnie z matematykami i chemikami – utworzyć Studium Matematyki, Fizyki i Chemii. Zbudowany przez Niego warsztat naukowy pozwalał na wciągnięcie do pracy naukowej młodej kadry, która nieco później uzyskała doktoraty. W Studium tym był wicedyrektorem, zaś szefem był dzisiejszy rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego prof. dr hab. Michał Kisielewicz. Instytut Fizyki znajdował się w różnych konfiguracjach organizacyjnych, jednak dr Karol Mazur zawsze był wicedyrektorem tego Instytutu.

Niemal organicznie był związany z uczelnią, przeżywał jej problemy, cieszył się z jej sukcesów i można powiedzieć, że uczelnia była Jego drugim domem. Do ostatnich swoich dni był aktywny naukowo i wierny podjętej jeszcze w czasach przygotowania doktoratu tematyce (własności elektretowe mieszanin ferroelektryków i dielektryków organicznych). Był niewątpliwym autorytetem naukowym w tej dziedzinie, dlatego też został zaproszony do napisania rozdziału w międzynarodowej monografii pod tytułem „Ferroelectric polymers; Chemistry, Physics and Applications”. Brał udział w wielu krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych poświęconych fizyce dielektryków. Chętnie podejmował współpracę z przemysłem, był autorem kilku patentów w zakresie produkcji i zastosowania elektretów.

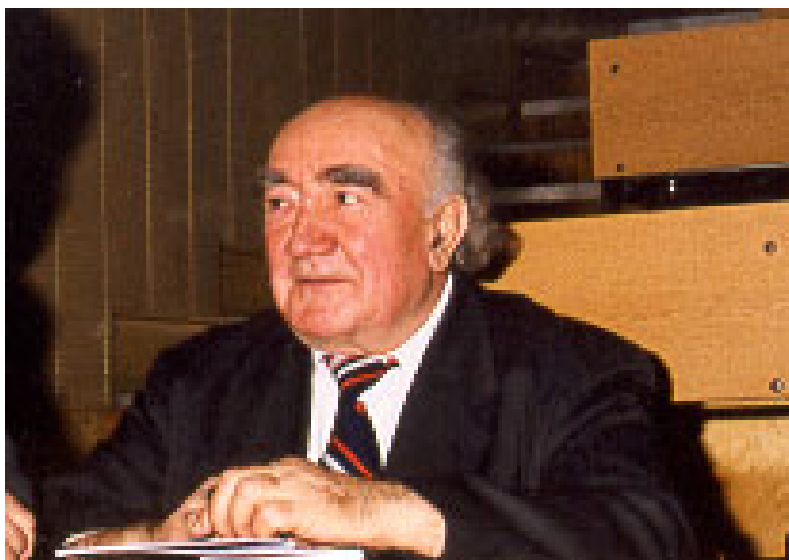
Za swą pracę został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz nagrodami naukowymi ministra edukacji narodowej i rektora naszej uczelni. Był też członkiem stowarzyszeń naukowych, a najbardziej cenił sobie uczestnictwo w Komisji Nauki o Materiałach PAN. Chętnie pomagał młodszym kolegom w pracy naukowej, udzielał im wskazówek w pracy dydaktycznej.

Jako utalentowany wykładowca, umiał dotrzeć do studentów i zainteresować ich wykładanym przedmiotem. Znany z dużego poczucia humoru, potrafił zręcznie wykorzystać tę zaletę podczas wykładów, okraszając je ciekawą anegdotą, inteligentnie puentując każdą nadarzącą się okazję do tworzenia dowcipu sytuacyjnego.

Przedwcześnie i nagle zmarł w Zielonej Górze dnia 17 sierpnia 2002 roku. W dr Karolu Mazurze utraciliśmy cenionego wykładowcę i pracownika nauki, a także serdecznego kolegę.

Kolegdy i współpracownicy

Stanisław Woch (1926 – 2002)

Odszedł od nas człowiek, który legitymował się imponującą aktywnością zawodową. Pracę zaczął podczas okupacji jako nastolatek. Pracował wówczas jako ślusarz. Po wojnie kończy Technikum Budowlane, a w 1949 r. rozpoczyna studia na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej, które kończy w 1955 r. jako magister inżynier architekt. Jeszcze w czasie studiów podejmuje pracę w charakterze nauczyciela w Technikum Budowlanym we Wrocławiu. Wówczas jego uczniami byli m.in. późniejsi nauczyciele akademicy naszej uczelni – prof. Zygmunt Szafran i doc. Mikołaj Kłapoć. Po skończeniu studiów udaje się w rodzinne strony – na Górny Śląsk, gdzie podejmuje pracę w Biurze Projektów Górniczych w Katowicach, Państwowej Służbie Ochrony Zabytków, w Centrali Handlu Zagranicznego „Węglukoks” (w tym czasie zajmuje się budową terminalu kontenerowego w porcie handlowym Szczecin – Świnoujście). Jest też pracownikiem Instytutu Techniki Budowlanej w Katowicach. Od 1970 r. jest starszym asystentem na Wydziale

Budownictwa Politechniki Wrocławskiej. Po dwóch latach, od 1972 r., jest nieprzerwanie, aż do śmierci 16 lipca br., pracownikiem Wyższej Szkoły Inżynierskiej, a następnie Politechniki i Uniwersytetu Zielonogórskiego. Rozpoczyna pracę na stanowisku st. wykładowcy w Zakładzie Budownictwa Ogólnego i Architektury, a od października 1974 r. zostaje powołany na stanowisko zastępcy dyrektora administracyjnego WSI, które pełni do 1977 roku. Ostatnio, już na emeryturze, pracował na części etatu na stanowisku inspektora ds. BHP. W swoim dorobku zawodowym ma również trzyletni kontrakt zagraniczny, w b. NRD, gdzie budował kombinat chemiczny. Za swą pracę i zaangażowanie zawodowe wielokrotnie był odznaczany wyróżnieniami państwowymi, zawodowymi, regionalnymi oraz nagrodami rektora uczelni.

Był osobą, która utożsamiała się z uczelnią, żył jej problemami. Szczególną troską otaczał inwestycje Wyższej Szkoły Inżynierskiej. Będziemy Go pamiętać jako wrażliwego człowieka, naszego przyjaciela, na co dzień osobę skromną, życzliwą ludziom.

Przyjaciele i współpracownicy

LEPSZA ŁĄCZNOŚĆ MIĘDZY KAMPUSAMI

Na koniec października przewidziana jest zmiana systemu łączności telefonicznej uczelni ze światem zewnętrznym. Telekomunikacja Polska SA, która świadczy usługi telekomunikacyjne na rzecz Uniwersytetu, wprowadza jednolity dla całej uczelni numer 328 (czołówka), a numery wewnętrzne, wybierane z zewnątrz do uczelni, będą zaczy-

nały się liczbą 2000 lub 3000. Takie rozwiązanie sprawi, że – po pierwsze – z wszystkimi jednostkami uczelni można się będzie łączyć także za pośrednictwem telefonów wewnętrznych (bezpłatnych), po drugie – wzrośnie liczba stacji końcowych.

ap